

mijmering / louis

Leven en dood zijn onlosmakelijk en volkomen logisch ook met elkaar verbonden. Iets valt tenslotte niet op als het tegendeel daarvan ook niet af en toe in het oog springt! Deze diepe gedachte kreeg ik op eerste kerstdag bij mijn eerste

kop thee, luisterend naar een zoet kerstmuziekje op de radio. Maar sterker nog kwam ze in mij op toen ik het overlijdensbericht van de door mij bewonderde kunstschilder Louis Derijks las.

Ach Louis. Hij was eenennegentig en, zo meende ik op te maken uit het bericht, niet meer in staat thuis te wonen, dus de dood zal wellicht een verlossing zijn geweest. Maar toch, van sommige mensen hoop je stiekem dat je dit bericht nooit leest. Ooit waren Louis en ik bevriend. Een vakantie met partners in Turkije maakte om voor mij nog altijd onverklaarbare redenen een einde aan de vriendschap. Niet doen dus, op vakantie gaan met goede vrienden! Maar de vriendschap met Louis had een aspect dat niet kapot kon: een wederzijdse herkenning van een niet aflatende hunkering naar de bron van alle leven. Die hunkering had een christelijke tint. Ondanks het generatieverschil waren we opgevoed in dezelfde algemeen geldende traditie van de katholieke kerk, met haar grillen en grollen. Humor was ons sleutelwoord, het verlangen, de nood God te kennen dreef ons voort, muziek verbond waar we niet achter kwamen. Louis maakte prachtige schilderijen, doeken vol vaak ruwe schoonheid. Zijn hele hebben en houwen, zijn tot in de diepste plooien van zijn bestaan verlangende geest penseelde hij in vooral aardse tinten op linnen en papier en, als er niets anders was, op lege pizzadozen. Een 'Louis' springt in het oog; gelaagd voor wie wil zien, warm voor wie wil voelen, speels voor het kind in ons.

Hoe betoon je eer aan iemand die als mens niet altijd groot was, maar wiens ziel van dezelfde makelij was als de jouwe? Door het besef toe te laten dat er in ieder van ons, bewust of onbewust, de niet aflatende behoefte leeft aan tijdloze heelheid.

Doei Louis. Wel thuis.